imelise lossi ja maa. Läbi lehestiku säras päike siia alla mahedas rohekas valguses. Seepärast arvati, et peale inimeste punase päikese pidi veel olema teine roheline päike, mis ainult selles rohelises taevas rändas, mille järgi seda maad Rohelise Päikese Maaks hüüti. Igal kevadel ärkas roheline päike ühes puhkeva lehestikuga, kadudes sügisel talveunne, nagu ta lugematud tillukesed elanikud.

Praegu suurenes roheline valgus ja elanikud ärkasid unest. Lugematud putukad, mardikad, liblikad ja väikesed loomad asusid otsima endile toitu. Nukud olid valgeist munahällidest välja roninud ja vaatasid tillukeses koopakeses ringi. Edasi minnes jõudsid nad teise samasugusesse koopasse, millel oli väike aknataoline auguke õue.

„Tere hommikust!“ hüüdis neile Janilla, kes teiste samuti tiivututе jaanineitsidega avas ümmargusi aknakesi, kust hoovas sisse meelõhnalist karastavat hommikutuult.

Nukud vaatlesid jaanineitside tööd ja asusid siis seda imelikku lossi vaatlema, liikudes ainult peakäikudes, kartes eksida kõrvalteede rägastikku. Nukud peatusid avatud augukese juures ja vaatasid

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 58